

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: sekr. sąd. Agata Gorzałczany

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Haliny Pągowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 roku

sprawy **G. B. (B.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Wrześni z dnia 2 czerwca 2014 roku, sygn. akt VII K 166/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie 1. wyroku z opisu przypisanego oskarżonemu G. B. czynu eliminuje okoliczność, że oskarżony dopuścił się tego czynu będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy, sygn. akt VI K 237/06 z dnia 30 czerwca 2006 roku, gdzie orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku, który to wyrok uprawomocnił się 8 lipca 2006 roku a w konsekwencji uznaje, że oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. i za to, w miejsce orzeczonej kary 11 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda stawka,

b. uchyla punkty 2., 3., 4., 5. i 9. wyroku,

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 200 zł.

SSO Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014 roku, wydanym na skutek wniosku z art. 387 § 1 k.p.k., Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Wrześni w sprawie o sygn. akt VII K 166/14:

1. oskarżonego G. B. (B.) uznał za winnego tego, że w dniu 6 lutego 2014 roku, o godzinie 20:30, w O., województwa (...), kierował samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,23 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czyn czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy, sygn. akt VI K 237/06 z dnia 30 czerwca 2006 roku, gdzie orzeczono

wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku, który to wyrok uprawomocnił się 08 lipca 2006 roku, stanowiącego występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 3 tytułem próby,

3. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oskarżonego w okresie próby oddał pod dozór kuratora sądowego,

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego w okresie próby obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu,

5. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 90 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

6. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

7. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 06 lutego 2014 r.,

8. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

9. na podstawie art. 50 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości - poprzez wywieszenie treści wyroku na tablicy ogłoszeń U. M. i. G. w P. przez okres 30 dni,

10. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania w wysokości 198,82 złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 270 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Kwestionowanemu wyrokowi apelujący zarzucił mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisu postępowania karnego - przepisu art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., polegającą na nie wskazaniu w pkt. 2 sentencji wyroku stanowiącego podstawę prawną warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 k.k. - przepisu art. 69 § 4 k.k., który to brak pozbawia rozstrzygnięcie co do środka probacyjnego prawnego uzasadnienia.

Wobec powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku - poprzez dodanie do podstawy prawnej warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego G. B. kary pozbawienia wolności obok zastosowanych przepisów - art. 69 § 4 k.k., przy utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji w pozostałym zakresie.

W toku rozprawy odwoławczej, po uzupełnieniu zgromadzonych w sprawie materiałów o akta sprawy Sądu Rejonowego w Słupcy o sygn. VI K 237/06, prokurator wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu na art. 178a § 1 k.k. i w konsekwencji o złagodzenie kary do 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się potrzebna, albowiem rozpoznanie sprawy zgodnie z dyspozycją art. 433 § 1 k.p.k. ujawniło, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest wadliwe w zakresie znacznie szerszym niż wskazany w wywiedzionej przez apelującego skardze.

W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym wówczas, gdy ustawa tak stanowi. Przypadkiem nakazującym wyjście poza granice środka odwoławczego jest m.in. sytuacja, o której mowa w art. 440 k.p.k., obligująca Sąd II instancji do zmiany zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonego albo do jego uchylenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli utrzymanie w mocy takiego orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe. Sąd Odwoławczy ma zatem nie tylko prawo, lecz wręcz obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic - w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi oczywista niesprawiedliwość orzeczenia, w szczególności, gdy niemożliwe jest uwzględnienie samych zarzutów zawartych w środku odwoławczym (postanowienie SN z dnia 24 kwietnia 2007 r., II KK 242/06, LEX nr 280721). Konsekwentnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie, że każda wskazana w art. 438 k.p.k. podstawa odwoławcza może zostać uwzględniona z urzędu i stać się powodem uznania danego orzeczenia za rażąco niesprawiedliwe, w tym m.in. oczywisty błąd w ustaleniach faktycznych, obraza prawa procesowego, a także prawa materialnego, która nie tylko umożliwia, ale wręcz nakazuje wyjście poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty, skutkując zmianą zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonego albo jego uchyleniem (wyrok SN z dnia 29 maja 1973 r., V KRN 118/73, OSNKW 1973, z. 12, poz. 155; wyrok SN z dnia 19 października 2004 r., II KK 355/04, Lex nr 141299; postanowienie SN z dnia 16 maja 2007 r., III KK 328/06, Lex nr 296728, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2009 r., II KK 331/08, Lex nr 598010, wyrok SN z dnia 26 października 2011 r., IV KK 298/11, Lex nr 1112325). Już w tym miejscu zaznaczyć więc należy, że analiza treści kwestionowanego wyroku i jego pisemnych motywów doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku o konieczności wydania orzeczenia reformatoryjnego na korzyść oskarżonego G. B., co nie zmienia jednak faktu, że słuszne jest stanowisko prokuratora w przedmiocie podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za występki z art. 178a § 4 k.k.

Analiza okoliczności niniejszej sprawy pozwala stwierdzić, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów bezspornym jest, iż w dniu 6 lutego 2014 roku G. B. w O. kierował samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,23 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Na powyższe wskazuje bowiem nie tylko dwukrotne nie budzące wątpliwości przyznanie się do winy G. B. (k.13 i k. 41v), ale także inne dowody zgromadzone w momencie ujęcia oskarżonego na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa.

Rzecz jednak w tym, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw do uznania, że zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona przestępstwa typizowanego w art. 178a § 4 k.k., a to wobec zatarcia skazania za występki z art. 178a § 1 k.k.

Jak słusznie podkreślono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odpowiedzialność na podstawie art. 178a § 4 k.k. - ze względu na uprzednie skazanie za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k. - sprawca czynu z art. 178a § 1 k.k. ponosi do momentu zatarcia wcześniejszego skazania w myśl zasad ogólnych, określonych przepisami rozdziału XII kodeksu karnego. Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie unormowania art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. Nie stanowi natomiast przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie wymienionego unormowania art. 178a § 4 k.k. zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn z art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu (postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2012 r., IV K.K. 59/12, Lex nr 1267077).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 30 czerwca 2006 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 237/06, który stanowił podstawę przypisania oskarżonemu występku z art. 178a § 4 k.k., G. B. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 250 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) na okres 1 roku, świadczenia pieniężnego w wysokości 200 zł

na rzecz Stowarzyszenia (...) w S. oraz podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie jego treści w Gazecie (...). Wyrok uprawomocnił się w dniu 8 lipca 2006 roku.

Zgodnie z dyspozycją art. 107 § 4 k.k. w razie skazania na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 5 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania; na wniosek skazanego sąd może zarządzić zatarcie skazania już po upływie 3 lat. Z art. 107 § 6 k.k. wynika natomiast, że jeżeli orzeczono środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania, z zastrzeżeniem art. 76 § 2.

Jak wynika z akt sprawy Sądu Rejonowego w Słupcy, o sygn. VI K 237/06 oraz akt VI Ko 284/06, G. B. wykonał orzeczoną wobec niego karę grzywny w całości, przy czym ostatnią ratę z tego tytułu uścił w dniu 23 maja 2007 roku (k. 61 akt VI K 237/06). Orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wykonano w okresie od dnia zatrzymania prawa jazdy, tj. od 9 kwietnia 2006 roku do dnia 8 kwietnia 2007 roku (k. 59 akt VI K 237/06). W dniu 10 października 2006 roku skierowano do Redakcji Gazety (...) odpis wydanego wyroku, celem opublikowania jego sentencji (k. 42 akt VI K 237/06). Świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł zostało natomiast uiszczone przez oskarżonego B. w dniu 3 czerwca 2009 roku (k. 65 akt VI K 237/06).

Mając na uwadze moment wykonania przez oskarżonego kary grzywny oraz fakt wykonania wszystkich środków karnych w okresie 5 lat liczonym od dnia 23 maja 2007 roku, nie może budzić wątpliwości, że zatarcie skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony przez G. B. w dniu 9 kwietnia 2006 roku z mocy prawa nastąpiło z dniem 23 maja 2012 roku. Wobec tego w niniejszej sprawie brak było podstaw do przypisania oskarżonemu występku z art. 178a § 4 k.k., co zresztą dostrzegł prokurator w toku postępowania odwoławczego, już po uzupełnieniu przez Sąd Okręgowy zgromadzonych w sprawie materiałów.

W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że stwierdzając ww. uchybienie Sąd Odwoławczy nie był zobligowany do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Zgodnie bowiem z aprobowaną przez Sąd Okręgowy uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2013 roku, kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 k.p.k. poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 k.p.k., przeprowadza się na zasadach ogólnych (I KZP 5/13, OSNKW 2013/11/92). Podniesiona w przywołanej uchwale argumentacja jest trafna również w przypadku zaskarżenia wyroku wydanego w trybie art. 387 k.p.k., a więc obejmującego porozumienie procesowe zawarte na rozprawie głównej, stąd też nie ma przeszkód do wydania rozstrzygnięcia o charakterze reformatoryjnym, w szczególności jeśli błąd organów ścigania powielony przez Sąd I instancji skutkowało poczynieniem niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych i wadliwą oceną prawną jego zachowania, z której sam oskarżony mógł nie zdawać sobie sprawy.

Mając na uwadze przywołane wyżej zapatrywanie oraz okoliczności niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1. wyroku z opisu przypisanego oskarżonemu G. B. czynu wyeliminował okoliczność, że oskarżony dopuścił się tego czynu będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy, sygn. akt VI K 237/06 z dnia 30 czerwca 2006 roku, gdzie orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku, który to wyrok uprawomocnił się 08 lipca 2006 roku, a w konsekwencji uznał, że oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k.

Konsekwencją powyższej modyfikacji była konieczność zmiany sankcji karnej orzeczonej wobec oskarżonego za zachowanie, którego ów się dopuścił z uwagi na różny stopień społecznej szkodliwości czynów, wypełniających znamiona przestępstw z art. 178a § 1 k.k. i z art. 178a § 4 k.k. Występek z art. 178a § 1 k.k. podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Natomiast występek przypisany oskarżonemu przez Sąd Rejonowy zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Mając na uwadze okoliczności prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości przez G. B., a zwłaszcza ilość alkoholu w wydychanym powietrzu ale również postawę oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 k.p.k., a przy tym jest obecnie osobą niekaraną za przestępstwa, Sąd Okręgowy uznał, że celowe jest orzeczenie kary wolnościowej w postaci kary grzywny, której wymiar

będzie stanowił dla oskarżonego realną dolegliwość i powstrzyma go od popełniania kolejnych przestępstw. W ocenie Sądu Odwoławczego adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu będzie kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki – zgodnie z dyspozycją art. 33 § 3 k.k. – na kwotę 15 złotych. Oskarżony posiada wprawdzie mieszkanie w miejscowości P. oraz samochód marki M. z 2001 roku, jednakże na utrzymaniu ma troje dzieci w wieku 9, 12 i 18 lat. Miesięczne dochody oskarżonego, zatrudnionego na stanowisku ślusarza – kierowcy wynoszą natomiast 1700 zł.

Wobec zmiany rodzaju orzeczonej wobec oskarżonego kary koniecznym było uchylenie rozstrzygnięć odnoszących się do zastosowanej wobec oskarżonego probacji, a mianowicie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, dozoru kuratora, obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, a także orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k. niesamoistnej kary grzywny. Stąd też Sąd Okręgowy uchylił punkty 2., 3., 4. i 5. zaskarżonego wyroku. Ponadto Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że nie jest celowym podawanie zmienionego wyroku do publicznej wiadomości i wobec tego uchylił także punkt 9. kwestionowanego orzeczenia.

Przechodząc do wymiaru obligatoryjnego wobec oskarżonego środka karnego, o którym orzeczono w punkcie 6. wyroku wskazać trzeba, że w ocenie Sądu Odwoławczego nie wymagał on modyfikacji. W realiach niniejszej sprawy orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych było uzasadnione nie tylko kategorią brzmieniem art. 42 § 2 k.k., ale także funkcją tego środka karnego. Analizowany środek karny pełni bowiem funkcję prewencyjną, gdyż ma zagwarantować oskarżonemu i innym użytkownikom dróg i chodników odpowiedni stopień bezpieczeństwa i to poprzez eliminację z ruchu kierowcy, który lekceważy podstawowe zasady bezpieczeństwa oraz funkcję represyjną, gdyż ograniczeniu ulega mobilność oskarżonego. Z uwagi na stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości występkę, którego ów się dopuścił, w tym ilość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, zasadnym było orzeczenie tego środka na okres 3 lat.

W analogiczny sposób Sąd Okręgowy ocenił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 8. wyroku, w którym orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Negatywne skutki prowadzenia pojazdów przez kierowców w stanie nietrzeźwości wymagają, aby konsekwencją ich zachowań były także sankcje finansowe, które będą stanowić realne wsparcie m.in. dla ofiar tego typu przestępstw, a przy tym dodatkową dolegliwość dla sprawcy, który musi sobie uświadomić naganność swojego postępowania.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że w ocenie Sądu Odwoławczego orzeczona wobec oskarżonego kara 200 stawek dziennych grzywny po 15 zł każda stawka oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł stanowi trafną reakcję karną na przestępstwo popełnione przez G. B., albowiem suma tej kary i środków karnych należycie odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zapewnia spełnienie celów kary. Podkreślenia wymaga, że w ocenie Sądu Odwoławczego tak ukształtowany wymiar kary nie wpłynie negatywnie na realizację względów ogólnoprewencyjnych oraz zapobiegnie wykształceniu w społeczeństwie błędnego przekonania o nadmiernej pobłażliwości organów sprawiedliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 1. wyroku, modyfikując opis przypisanego oskarżonemu czynu, jego ocenę prawną a także wymiar orzeczonej wobec G. B. kary.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, albowiem nie dostrzegł żadnych dalszych uchybień, które w myśl art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. bądź art. 455 k.p.k. należałoby wziąć pod uwagę z urzędu (pkt 2. wyroku).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w punkcie 3. wyroku, na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, obciążając nimi oskarżonego. Sąd Okręgowy doszedł bowiem do przekonania, że oskarżony G. B., który dopuścił się kierowania pojazdem mechanicznym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, powinien ponieść także koszty postępowania,

które wywołał swoim bezprawnym zachowaniem, tym bardziej że nie stoi temu na przeszkodzie jego aktualna sytuacja finansowa i rodzinna.

SSO Jarosław Komorowski